

Bódi Tóth Elemér

Mosoni szélben

Jog zúduló szélrohamban?
Síkon kőnek, csiszolódjon.
Hajoljon, ha ártéri fűz.
Vicsorogjon faragott szörny
esőt köpve a magasból.

Dürgő táncban tüzokkakas
— fehér pehely — forgolódik,
magyar álmom, besenyő kar,
német és szláv gondja pördül,
mint a sipkák Lébény tornyán.

Indulat a gyilkolásra
— még dalt is — volt gyáva jogcím.
Ki őrzi az ég vetését,
az elképedt virág szirmát,
vagy a rónán rajzó méhet.

Benne álltak

Benne álltak az asszonyok derékig,
vagy térdig a vízben,
a szálósalljai út mentén a tó
nőtt, készült a kender.

Bújt a nép kised tükréhez, amikor
Sztálin-gyertyák égtek,
száradó medrét belepi most a hó,
s minden szüleséget.

Csak annyi tojást adjunk el,
amennyi szájharmonikára
kifutja, aztán menjünk haza,
/mondtam.
Ím, az öröm ára.

A bikák nem bírják az istállóban
az idegent, föláll
mind az ötven s tutul, mint a
/gyárkémény.

Népnél hol a határ?

Ripittyára égne a ház, ha szikra
érne a kőrishez.
A távoli zaj hangosabban hallik,
még banga idő lesz.

Potyadozunk. Bólintanak rá egyet,
akik tudják a tényt.
Úgy remegett, mikor vitték az
/asszonyt,
mondják. Elhiszem, félt.

Kökényvirágzás

Havak hűvöse
ég a szíromban,
kökénybokorban
íromba felhő.

Képes helyéről
Aquila János
fürkészi stájer
Alpesek öblét.

Gyík fut Velemér
csonkolt kövére
s mint metszéspontban,
megül Szentgotthárd.

Egyidőben ég
kökényvirágként
dombján Doberdó,
Szarmata-síkság.

Sámán dal libben
pillés bokorra,
kökény tuskéje
túzi az égre.

Magot a fényből

Jánossy Ferenc festőművésznek

Tavasza a fűben,
tél a felhőben,
mennybéli akt két
csillagvilágban.

El-tovalibben,
kezében ibrik,
törökös kávé
mindjárt kicsordul.

Nincs hova öntse,
adja az égnek,
festő vásznáról
Ágneske elszállt.

Felső határban
maga is csillag,
vetési varjak
csőrébe nem fér.

El-kikerülnék.
Ej, ha lehoznák
a halál magját
mégis a fényből.

